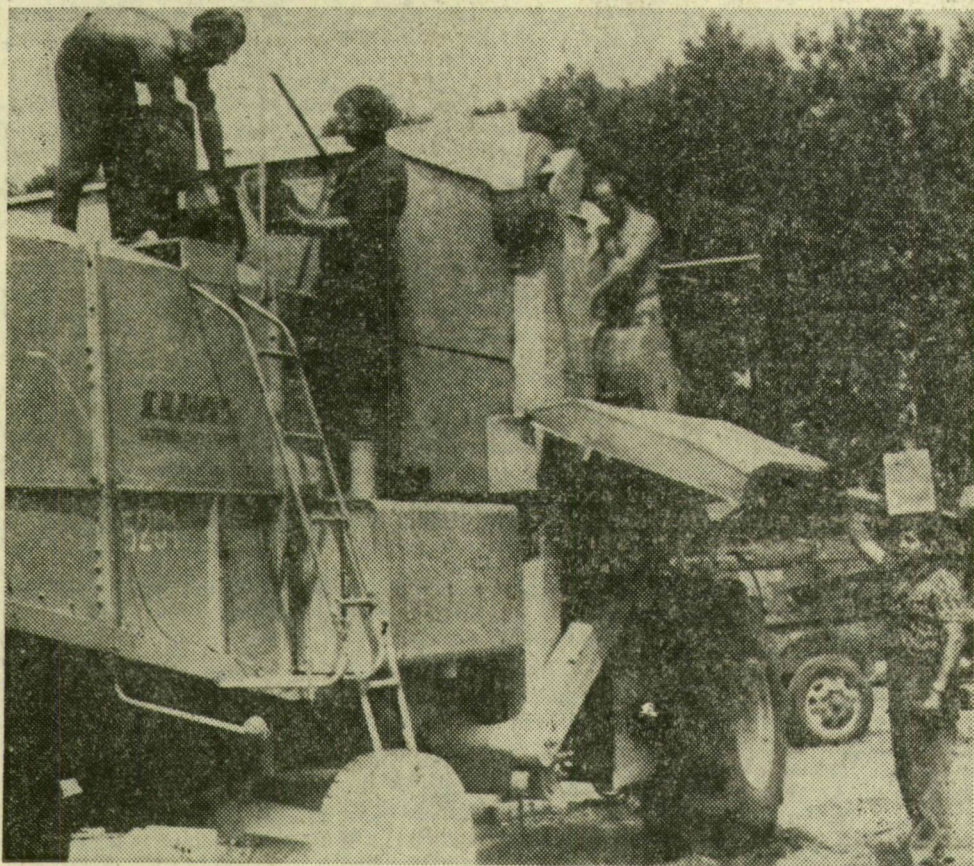

Aratásra készülnek

Gépszemlék — Kapálás, növényvédelem

Javítják a kombájnt Sándorfalván

Újra itt a nyár — bőmből a rádió a slágert, s nélküle is érezzük. Rövid (de nagyon hasznos) pihenő után visszatért a kánikula. A gazdaságokban újult erővel, felgyőzve fogtak a munkához. Munkabrigádok kapálnak, gépek lazítják a talajt, ahol ez szükséges. Befoltították — újra ültették — a kipszult palántákat — a paprika- és a paradicsomföldeken.

A kiadós eső utáni páras meleg szinte húzza fölfelé a növényeket. (Sajnos, a gázokat is.) A gabonaföldekre, az őszi árpát kivéve, éppen az utolsó pillanatban érkezett. A kukoricák szemlato-mást emelkedtek, a gyümölcsfák is megzöldültek. A gazdaságok szakemberei ezért most a szakszerű növényvédelemre összpontosítanak. Erre több hasznos tanácsot ad a Csongrád megyei Növényvédelmi és Agrokémiai Állomás. Egyik például, hogy a hagymaperonoszpóra ellen ajánlatos idejében permetezni. Tudják ezt a gazdaságokban is, de az időbeni jó tanács sohasem haszontalan. Sándorfalván, a Magyar-Lengyel Barátság Tsz-ben helikopterrel permetezték meg a hagymaföldeket.

A meleg ok arra is, hogy egyre többet gondoljunk az aratásra. Igaz, mi csak elméletben vagyunk részesei a nagy nyári munkának, de a tévesek, szakszövetkezetek műhelyeiben már a gyakorlati teendők adnak elfoglaltságot. Megkezdődtek a gépszemlék. Aratásra készítik a kombájnokat, traktorokat,

pótkocsikat. Ilyenkor egy hozzáértőből alakult bizottság ellenőrzi a szerelők munkáját, a gazdaságok műszaki felkészültségét. A Csongrád megyei tanács vb mezőgazdasági és élelmiszer-ügyi osztálya a járási-városi tűzoltó-parancsnokság, a rendőrkapitányság illetékei sorra járják a gazdaságokat. Ellenőrzi a műszaki, a munka- és tűzvédelmi, valamint a közlekedésbiztonsági szabályok betartását. Sándorfalván és Szatymazon, Pusztaszeren már járt a szemlélő bizottság, jövő héten többek között Balástyán, Ásotthalmon, Zsombón, Bördányban ellenőrzi a felkészülést.

A gazdaságokban már harmadik hete készülnek a gépszemlékre. Főleg a kombájnok előkészítése okozott sok fejtörést a műhelyeseknek. Ugyanis nem mindegyikhez kaptak alkatrészt, ezért nagyon sok helyen — mint például a mórashalmi Homokkultúra és a zánkai Egyetértés Szakszövetkezetben — jó gépet kellett „megbontani”, hogy legyen. Sándorfalván, a Magyar-Lengyel Barátság Tsz-ben is — mint másutt általában — szétszedték a kombájnokat. Juhász László műhelyvezető irányította a szerelőket. Tizenhárom arató-cséplőgépet vizsgáltak meg. Előbb föl-mérték a hibát, aztán megrendelték az anyagot. Sajnos, sokszor hiába „talpalt” az anyagbeszerző — üres kézzel tért vissza. Kombájnhoz való kasza, behordócsiga és

csapágy szerepelt állandóan a hoznivalók listáján.

Örömközik viszont a sándorfalviaknak, hogy szépen haladnak a csirkeólak építésével. Nemrég fogtak hozzá. Három ólapdást alakítanak át csibenevelőnek. Azt is elmondotta Radics Béla energetikus, az építés felelőse, hogy a jövő héten átadják, ha nem jön közbe valami rendkívüli dolog. (Ezután már hat ólaban tartanak csirkéket.)

A gabonaszárítót is időben felkészítették a nyári munkákra. Kitakarították, megjavították a főlhordókat, ellenőrizték, s ahol kellett, cserélték az elektromos részeket, új csapágyakat tettek a szellőztető motorokba és félig le is festették a szárítót. (Azért nem egészen, mert átvezényelték a festőket a csirkeólakhoz.)

A közös gond szép cselekedetre serkent embereket. A sándorfalvi műhelyesek munkabrigádja társadalmi munkában vállalta, hogy rendbehozzák a rizsarató-kombájnt. Nem azért, mint ha vetettek volna rizst a térszében, inkább a korábbi évek erős aratása kényszeríti erre a sándorfalviakat. A mocsárjáró kombájnt akkor nagy szolgálatot tett. Most ugyan nem bánnák, ha nem kellene „kiküldeni az öreg catedralat”, még akkor sem, ha a brigádának sok baja akad a javításával.

Most tartják a térszében az elmúlt öt év munkáját értékelő és a hatodik öt-éves terv feladatait tárgyaló összejöveteleket.

Építőik napja

Régen azt mondták, ha józni muszáj. Ma azt tartjuk, lakni muszáj. Régi a hagyomány, hogy lakásban élünk, dolgozunk és pihe-nünk. Épp ezért nincs olyan ember, akinek ne lenne köze az építőipar-hoz. Az idő múlásával egyre igényesebbek lettünk és vagyunk, így aztán ár-gus szemekkel figyeljük a kőművesek és a panelsze-relők kezemunkáját. De nemcsak figyeljük, hanem értékeljük, dicsérjük vagy bíráljuk. Hogy milyen ér-dekes az élet. Az az em-ber, aki 30–40 évet lelt a szoba-konyhás házban, a régi ház szanálása után olyan kéréssel áll elő, neki is összkomfortot biztosítsa-nak, mint a többi állam-polgárnak. A példát azért említettem, hogy egy ter-mészetes gesztussal bizo-nyítsam, a társadalom „el-várása” állandóan növekszik az építőiparral szem-ben. És mit tud az ipar a 80-as évek elején?

Az ünnepi, a mai építő-napi alkalom kitűnő lehetőséget biztosít, hogy a közérdeklődés ref-lektorálva, ám egy kicsit nagyobb fényerővel végig-pásztázzuk a mindenki ál-tal jól ismert terepet. Ha azt állítjuk, hogy ez az iparág nagyon sokra képes és sokat tud, nem túlzunk. Bizonyíték: több mint 24

ezer új lakás készült el az V. ötéves tervben Csong-rád megyében. S ez azt je-lenti, közel százezer fel-nőttnek, gyermeknek új otthona lett Szegeden, Makón, Mórashalmon, Szeg-váron... Nem lenne teljes a kép, ha a terepszemlén csak az örömteli jelensé-geknél állnánk meg. Az igazsághoz tartozik az is, hét esztendő is elteltik né-ha, amíg a felújított házba a régi lakók visszaköltöz-hetnek. De arról sem sza-bad megfeledkezni, hogy egy-egy nagy nyári esőzés után az utolsó emelet la-szoba-dühkitörésben fejezik ki elégedetlenségüket a hiányos vagy a rossz mun-ka miatt. Ez is, az is az építőipar teljesítménylistá-jára írható. Azonban egy biztos, az építők soha any-nyi megrendelést nem kaptak és soha olyan csúcsteljesítményt nem ér-tek el, mint az elmúlt öt esztendőben. Tisztelet ezért az építőknek. Elismerés, köszönet a sok erőfeszí-tésért, fáradozásért, izza-dásért, a hideg és a ká-nikula türéseért... Mert ki állítaná, hogy ez a mes-terség olyan mulatság len-ne, mint egy lakodalmas menet. Bár sokat javultak a kőművesek, ácsok, szere-lők munkakörülményei, milliókat érő gépparkkal rendelkeznek a vállalatok,

ám az izomerőre is szük-ség van. Az építkezés — talán leszámítva a legma-gasabb színvonalú techní-kával rendelkező vállalato-kat — ma sem tartozik az átmozgató, könnyű testi tornához. Kubikos ismerő-söm megkérgesedett, erős tenyere mindig eszembe juttatja, a XX. századi ci-vilizáció áldásait sem min-denki élvezi egyformán. Nem szólna arról, például ó hajnali fél 5-kor kel, hogy a Szegedtől 30 kilo-méterre eső építkezéshez 6 órára megérkezzen. Külön-ben ugyanez az ember éle-tének egy részét a családi otthontól távol töltötte. Igaz, nem panaszkodik, nem perlekedik a sorssal, csinálja a munkáját, mint a legtöbb ember, nyuga-lommal, türelemmel és tisztességgel.

Az építőmunkás keze nyomán az anyag ember-arcúvá válik. De nemcsak ez okozhat örömet, hanem az is, hogy minden egy-másra rakott téglát a jövőt jelképezi. Az olyan jövőt, amelytől azt várjuk, még szebb, még jobb, kényel-mesebb és összkomforto-sabb lesz. Szó szerint re-méljük ezt tudva, az épi-tőknek egyre inkább meg- van a módjuk arra, hogy társadalmunk növekvő ígé-nyét teljesítsék.

H. M.

Felhívás

Segíteni az anyag-és energiatakarékosságot

A Szakszervezetek Orszá-gos Tanácsának elnöksége, a Kommunista Ifjúsági Szövet-ség, a Hazafias Népfront Or-szágos Tanácsa és a Műszaki és Természettudományi Egye-sületek Szövetsége felhívást tett közé az anyag-és ener-giatakarékosságra, a hulla-dék- és másodnyersanyagok hasznosítására.

Az energiagazdálkodási program célja a viszonylag olcsóbb energiahordozók hasznosítása, az energiataka-rékos technológiák alkalmá-zásának elterjesztése, a ta-karékos fogyasztói magatartásra nevelés. A hulladékok

és másodlagos nyersanyagok hasznosítását szolgáló pro-gram végrehajtásával el kell érni, hogy a hulladépanya-gok, mint értékes nyersanyag-forrást, mindenütt megbe-csüljék, megakadályozzuk megsemmisülésüket, elősegít-sük a termelési folyamatban újrahasznosításukat. E két program végrehajtásával öt év alatt mintegy 26–28 mil-liárd forint többlet nemzeti jövedelem realizálható. Ered-ményes megvalósítása csak a társadalmi szervezetek ösze-fogásával, aktív segítségével és támogatásával érhető el.

Vasutasok kommunista műszakja

A MÁV Igazgatóság köz-pontjában dolgozók közül tegnap, szombaton délelőtt közel kettőszázán áldoztak fel pihenőnapjukat és rend-kívüli műszakot tartottak a rokkantak éve alkalmából. A kommunista műszakért járó munkabérüket a rok-kantak segítése, a MÁV Kórház baleseti utókezelő osztálya fejlesztésére aján-lották fel.

A kommunista műszak so-rán a szegedi nagyállomáson tíz vasúti személykocsi belső nagytisztítását végezték el, az állomási töltés mindkét oldalán bozótot irtottak.

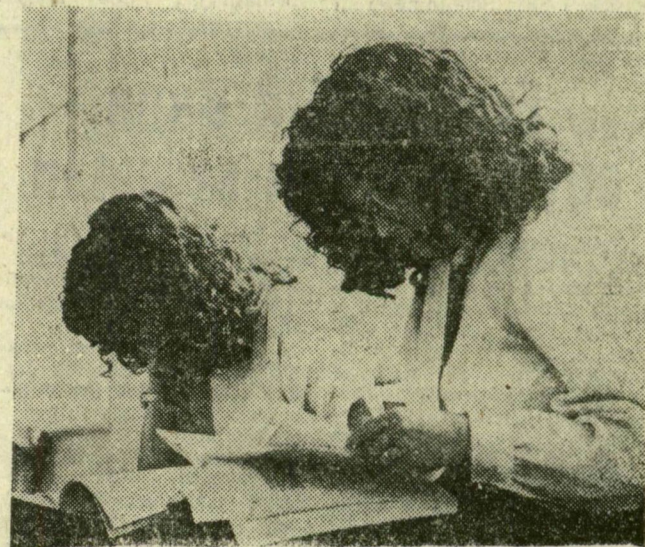
Vizsgaidőszak

Az ország más városaiban található sorstársaikkal együtt Szeged felsőoktatási intéz-ményeinek hallgatói is a második télelvi vizsgaidőszak kellős közepén bújják most otthon, kollégiumban és al-bérletben — esetleg stran-don és presszóban, künn a szabadban és elsötétített so-bákban — a jegyzeteket, könyveket. Négy-öt-hét vizs-ga vár átlagosan jó hat hét alatt 18–23 év közötti lá-nyokra és fiúkra — éppen azokra, akik leginkább tud-nák élvezni a nyárelő örö-meit, akik a legsóvárbab szemekkel merednek ilyen-kor a (szerintük) gondtala-nul sütkérozó strandolókra, az emberiség nagyobb, nem vizsgálód, tehát boldogabbik részére.

Persze idővel, június leg-utolsó napjaira, elmúlik ez is. „Az utolsón is túl vagyok” — sóhajt föl fáradt-boldogan

a sápadt, gyanúsán nagy mennyiségű kávéval és ci-garettával, hosszú heteken át „önkezelt” ifjú, s rövid-seen éppolyan önfeléd, a nyarat nekiszabadultan élvező gyermekké válik, mint fiatalabb tanulótlársai. Ám a nyárelő négy-öt éven át ri-gorózan ismétlődő drukk-ját és — minek tagadjuk? —

kényszerű önmegtartóztá-tását sohasem felejtí el. Főle-r diploma után lehet má-nosztalgikus, rádöbben-vén életének minden bizony-nal legszabadabb, legfügget-lembb éveit voltak azok, ami-kor huszonéves mártirom-sággal társaival együtt a nyárelő stúdiumbajnokának tarthatta magát.

Júniusi pillanatkép a jogi karról

Szekszárdtól Zákányszékig

Szövetkezeti dalosok két-napos országos találkozója kezdődött meg szombaton, tegnap Szolnok megye négy városában. A Bartók-cente-nárium és Kodály Zoltán szü-letésének közelgő 100. évfor-dulója tiszteletére rendezett dalostalálkozóra Szekszárdtól Zákányszékig az országból húsz szövetkezeti kórus, dal-kör, „Röpülj páva” kör érke-zett. Az együttesek Karca-gon, Kunszentmártonban, Túrkevény és Szolnokon adtak hagversenyt.

Vasárnap a megyeszékhelyen folytatódik a program. A résztvevők előbb a Felszaba-dulási emlékművet koszorú-zák meg, majd a mintegy ezer dalos díszhangversenye következik a tiszaligeti sport-csarnokban.

Szimpozium a trombózisról és a vérzékenységről

A trombózisról és a vér-zékenységről tanácskoztak a Gellért Szállóban a szomba-ton zárult II. Duna-szimpozí-zium résztvevői. A háromna-pos ülésen mintegy hetven előadást tartottak, illetve hallgattak meg a trombózis és vérzékenység okairól, meg-előzésének lehetőségeiről. Kölcsönösen tájékoztatták egymást a trombózist gátló és oldó anyagok kutatásának eredményeiről.

Sok szó volt az antitrom-binról, amely javítja a trom-bózis megelőzésének lehetőségeit. Pálos A. László egy-temi tanár, a Magyar Tudó-mányos Akadémia tagja, a szimpozium elnöke, az anti-trombin kutatásokról számolt

be. A záróülésen elmonda-t: ez a szimpozium, akárcsak az első, amelyet két évvel ez-előtt Linzben tartottak, hasz-nos tapasztalatcsere, hozzájá-rul a kutatók kapcsolatának fejlesztéséhez, a kutatások si-keréhez. Az e témájú III. szimpozium két év múlva Prágában lesz.

Floriána emlékei

Száz, római kori sírt tártak fel a néhány hete tartó ása-tás eredményeként Csákvá-ron, ahol a hajdani Floriána emlékei után kutattak a Szé-kesfehérvári Múzeum régé-

szei. A negyedik század els-feléből való temető rendkí-vül gazdag, annak ellenére, hogy a sírok közül jó néhá-nyat valamikor már meg-bolygattak.